

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quæ sit dæmonis vexatio, qua pœnitentibus est molestus, Sermo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

ram noticiam, exhibuerantque debitum eidem cultum, quibus gentes non erant anreferenda. Hoc tamen non ita erat necessarium, vt in nullo casu id fieri posset aliter. Nulla enim lex aded est generalis, quae nonnunquam in euentu aliquo singulari non praetermittatur. Nec semper generalis regula destruitur, si pro tempore aliquo à regula deuiatur. Nam & Ammonitæ & Moabitæ prohibiti sunt, ne intrarent in Ecclesiam Domini, nihilominus tamen Achior Ammonites, & Ruth Moabites propter singulares eorum virtutes, & feruentem deuotionem statim admissi sunt ad societatem, cohabitationem & ritum Iudæorum. Hoc modo quoque mulier hæc Syrophenis, quamuis de genere Chananæorum nata, ob præcipuam tamen fidem suam, & gratiam vocationis & beneficium in filia sanitatis accepit. Nos facti eidem Dominus eius fidei successores, vt per patientiam & humilitatem in fide constantes, in spe longanimes, & in charitate semper inueniamur seruantes, largiente id nobis Domino Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quæ sit demonis vexatio, qua penitentibus est molestus.

Miserere mei Domine fili David, quia filia mea malè à demonio vexatur, Matthæi XV. Hodierno Euangelio charissimi, mulier nobis pro filia sua à dæmonio vexata orans multa fide, patientia, humilitate, ac longanimitate ornata introducit, & hæc Chananæa, vt non ociose factum intelligatur, quod Chananæorum reliquias modicas (Iudæis olim terram Iosue 15. eorumdem inuadentibus & occupantibus) Dominus seruaerit, quando ex illis adhuc tam preciosa monilia (cuiusmodi hæc fuit mulier) Domino erant offerenda. Quæ certè præuidens ipse non prorsus omnes deleri voluit Chananeos. Quid enim non facit propter electos? Egressus itaque Iesus de terra Genes. meth. secessit in partes Tyri & Sydonis, vt preciosam hanc animam totam ad se conuerteret. [Et propterea quasi latenter accessit, & quasi sciri nolens, & tamen latere non potens (quod iuxta ostensionem, exhibitionemq; externam intelligitur) ibi prædicare noluit, partim ne Iudæos scandalizaret, quod illis relictis ad gentes se conuertere videretur: partim vt mulieris huius fidem gloriosiore monstraret, quando illa non prædicantem, sed latentem è finibus suis egressa quæreret, in eum crederet, illum (quod multis placet) vt Deum adoraret, & misericordiam ab eo, non tanquam à sancto, qui intercedit, & non salutem largitur, sed tanquam à Deo sibi precaretur, dicens: *Miserere mei Domine fili David, quia filia mea à dæmonio malè vexatur.* Dissimulat Iesus audire, & abire tacens, sequitur illa clamans post eum, orans pro ea Apostoli, negat Iesus. Adueniens illa, adorat, & perseueranter rogat, audit à mansuetissimo Domino se cani comparari, & cum exprobratione nihilominus sanitatis beneficium sibi negari. Instat illa humiliter non modo canem, verum etiã catellum confitens, & hac comparatione Dominum aded sibi conciliat, vt dicat: *O mulier magna est fides tua, fiat tibi sicut tu.* Per hanc mulierem mater Ecclesia significatur, quæ pro quauis filia sua anima peccatrice à dæmonio vexata rogat. Vexatur autem anima, dum peccatis & diabolo subiecta est, quia ex vno peccato in aliud protrudit diabolus animam

Deut. 17.

Iudith 14.

Ruth 1.

Iosue 15.

1. Tim. 1.

Matth. 15.

Act. 13.

Matth. 15.

Ibidem.

Chananiid-
dis mulier vt
signet Eccle-
siam Catho-
licam.

CC

animam

animam captiuam, ac semel sibi subiectam, quasi vestigal ab ea exigens peccatum. Quamdiu namque peccato sumus subiugati, ferui sumus diaboli, eademq; subiugati & captiui. Ideo ab eo vexamur varijs concupiscentijs & desiderijs. Et certe non modica est hæc vexatio, qua ad eum torquemur, ut magis eligamus intrare in gehennam ignis, quam concupiscentijs non satiscere. Videte igitur filij, in quanta sint miseria & calamitate peccatores. Dicitur peccatori assueto in peccatis: Contine ab hoc peccato, responder: Non possum. Cui si dicis: Nunquid non times mortem? nunquid graue iudicium Dei non formidas & infernum? Quid responder? Nempe verbum desperatione plenum. Si, inquit, hic præsto foret mors, aut adesset infernus, non possem superare hanc concupiscentiam meam, qua vexor, quin explam. Heu pro illis necessarium est, ut oret, ut clamet ad Deum mater Ecclesia. Quando enim hi aliter liberabuntur, qui sibi ipsi nesciunt querere salutem? Quærat igitur mater Ecclesia, necesse est, dicatq;: Misere mei fili Dauid, quia filia mea malè à dæmonio vexatur. Sui perat misereri, quia cuiuscumq; gemitus, pericula, calamitatemq; suam æstimat. Potest nihilominus mulier hæc cuiuslibet hominis animam signare, vbi mens orat pro sensualitate, ac pro inferioribus viribus animæ, que nonnunquam vexantur à diabolo varijs tentationibus. Potest enim vexare inuitum, non potest cogere diabolo inuitum. Accipiamus ergo pro muliere hic animam pœnitentem. Ad eam enim est copiosa, ac fertilis seu fœcunda scriptura, ut multos habeant sententia eadem verba, aut idem factum, seu opus. Contingit autem animæ pœnitenti nonnunquam ut in carne, in exteriori homine, intusq; in sensuali affectione multa absurda cogatur sentire, quæ spiritui vexatio est. Ratio igitur & voluntas clament ad Deum. Impudentissimum namq; foret ab aduersarijs opprimi noxijs, habereq; interea sum, qui possit, & velit, aut mœdori, aut liberare, & neque querere consilium, neque auxilium. Sic nos cum habeamus benignissimum Dominum, qui magis nobis querit benefacere, quam nos ipsi possumus desiderare, cum possit & velit ab omni peccato nos liberare, in omni tentatione nobis assistere, nosq; confortare, cur non inuocemus super nos misericordiam Domini? Debet autem & homo sui liberationem non impedire, debet in tentationibus se profundius non intricare, debet denique diabolo se vexandi occasionem non dare. Quod certe facit, membra sua dans arma iniquitatis ad iniquitatem. Quapropter vis non timere diabolum? Abstine à peccato. Esto mundus corde. Esto humilis & mitis animo. Nullius hominis conscientiam tu iudices, aut damnes. Custodi te occupatum, immaculatumq; ab omni re, vnde te non speras meliorem. Quid enim tibi confert, si vniuersum lucreris mundum, interim tuæ animæ detrimentum faciens? Itaque si mundus, humilis, &, vt supra dixi, à mundo & peccato incontaminatus fueris, tu non habes timere diabolum, sed diabolus timebit te. Quæris quod peccatum magis innuitur fuisse in filia infirmis mulieris infirma, quo vexetur liberanda anima? Dicendum, quod inuitum & radix omnis peccati est superbia. Hæc est, quæ vexat nos omnes. Nemo vult esse contemptus, nemo humiliatus, nemo correptus, nemo accusatus. Nunquam deest nobis querimonia. Aut enim non sumus auditi, aut nostrum est spreum consilium, nostra industria est derisa, labor yllistica

Chananti-
dis mulier vt
desiguet ani-
mam quam
libet Chri-
stianam.

Rom. 6.
Matth. 5.

Matth. 16.
Marc. 8.
Lucæ 9.

Eccle. 10.

tra, no
sumus.
erit, v
monstr
menter
mens e
perbiz
do nob
spati
rudo in
requie
dixi, su
commo
hunc se
tur, &
pauper
culo. F
autem
ficus h
um vis
hanc m
num q
tionem
que en
volunt
defini
viri or
ociens
Non h
nysis
cordia
uid. M
moner
hoc est
& prop
Scio te
te esse.
re mi
Dauid
re. Sic
neas,
tem,
vexati
mulie
malè
lus? a

sum, non satis honorati sumus, aliquid famæ detractum nobis est, aut laxi
 sumus. Itaque nunquam nobis pacem finit superbia nostra. Unde abs re non
 erit, ut superbiam hic intelligamus significari, quod ex modo curationis
 monstratur. Cum enim contrarijs contraria curentur, hæc mulier vehe-
 menter fuit à Domino humiliata, atque seipsam humilitate interna depri-
 mens egit, quo filia sanaretur à vexatione dæmonis, id est, à tentatione su-
 perbiæ. Ipse enim rex est super omnes filios superbiæ. Atque ideo pari mo-
 do nobis quoque faciendum sciamus. Neque enim poterit à nobis superbia
 sparari, exterminari ve, nisi magna humiliatione. Quam quia refugimus,
 ideo infirmi ac viriosi remanemus, semperque à dæmone vexamur, hoc est,
 requieramur. Habet enim intra nos, quo perturbare nos potest. Sicut enim
 dixi, superbia nulla gaudet vñquam pace, nulla quiete. Si proximi videt in-
 commodum, aut humiliationem, illum ridet, despicit, aut fauet, quia
 hunc se æstimat vilioiorem. Si gloriam eius cernit, aut incommodum, trista-
 tur, & inuidet. Si cernit diuitias, concupiscit. Si honorem, æmulatur. Si
 prosperitatem, horret. Postremò, nihil rectè iudicat, nihil simplici aspicit o-
 culo. Proinde, vbicunque in homine est superbia, nullum ibi bonum finit,
 aut enim illud tollit, aut corrumpit, aut impedit, aut inquinat. Breuiter,
 sicut humilitas vas est omnium gratiarum, ita superbia sentina est omni-
 um vitiorum. Omni igitur studio curemus liberari à superbia. Imitemur
 hanc mulierem nobis in exemplar virtutis ante oculos constitutam. Pri-
 mum cognoscamus infirmitatem nostram, sicut ipsa filia suæ agnouit vexa-
 tionem. Ratio nostra sibi imputet ac voluntas, quod sensualitas vexatur. Ne-
 que enim satis vigilante se esse existimet ratio, neque constantem ac fortem se
 voluntas, quo vexatione hac mortificatis vitij careat. Atque ideo anima
 definis Chananæorum, id est, de incitamentis occasionibusque exiens
 vitiorum, querat Saluatorem. Agnoscat suam miseriam, & seipsam sanctè
 odians ac detestans doleat, & ad Christum clamet: *Iesu fili David miserere mei.*
 Non habeo aliquid allegare, cur mei debeas misereri, nisi quia *benignus &*
misericors es, & miserationes tuas super omnia operatus. Per illam igitur miseri-
 cordiam te obsecrò, qua Filius Dei factus es filius hominis, hoc est, filius Da-
 uid. Misereri mei. Mulier illa Chananæa non potuit Christum fortius ad-
 monere aut constringere, quam vt recordaretur, quare sit homo factus,
 hoc est, quare sit filius David. Hoc enim infinitæ eius erat misericordia:
 & propterea præcipuè illius admonet eum, dicens: Fili David, ac si diceret:
 Scio te Domine creatorem esse cæli & terræ. Scio Deum Omnipotentem
 te esse. Quamobrem non ad aruspices, non ad magos, nec ad idola, sed ad
 te misericordiam imploratura confugio. Reminiscere igitur te filium
 David, reminiscere quoque quare sis filius factus David, & mei misere-
 re. Sic tu quoque Dominum, mysteriorum redemptionis nostræ admo-
 neas, per eius incarnationem, per natiuitatem, per passionem, per mor-
 tem, & per resurrectionem rogans illum, vt tui misereatur. Est itaque
 vexatio dæmonis, qua tentamur inuiti ad illicita. Aduerte tamen, quod
 mulier illa rogans filia salutem, dixerit causam, quia filia mea à dæmonio
 malè vexatur. Rectè dicit: Malè vexatur. Quando enim benè vexat diabo-
 lus? aut quem non malè vexat? Certè si diaboli spectanda est intentio, tunc
 malè vt sem-
 per vexet di-
 abolus.

CC 3 omnes

omnes malè vexat, hoc est, idèd vexat, vt ad malū ducat eum, quem tentat. At laudanda est prouidentia diuina, tanto què magis laudanda, tanto magis prædicanda, tanto amanda feruentius, què malum, quod nobis aut à diabolo, aut ab aliquo membrorum eius paratur, semper, si volumus, præsto nobis est vertere in bonum: Nōne omnes fatigauit suis vexationibus sanctus diabolus? Quid autem obtinuit? Nihil profecit, nisi quod gloriosiores, pulchriores, & rutilantiores fecit eos vt aurum. Fabricauit enim eis coronas inuitus, quia Deus, quod ille nitebatur eis in ferre ad malum, vertit in bonum. Sancti martyres, virgines sanctæ, sancti eremitæ & monachi, quantis sunt tentationibus à dæmone vexati? quibus sunt fatigati molestis? quot denique persecutionibus & tormentis, vt in perfidiam, vt in peccata carnis, vt in mortem animæ præcipitentur? Fecit quod potuit dæmon machinans malum, quo abstraheret eos à Domino. Verum potuit eos tentare, non potuit cogere. Potuit suadere & illudere, non potuit impellere. Potuit persequi & vexare, potuit corpori molestiam, non potuit vim animo inferre. Malè igitur omnes sua voluntate vexat, quorū vt mali peiores reddantur, tentat. Nescit enim improbus & stolidus, quod persequendo vexandoquè ad regnum cælorum nos compellit. Nos igitur hac consolatione vtentes, benignissimi scilicet Saluatoris nostri bonitate, omnem calamitatem, quam nobis infert, siue homo siue diabolus, neque de homine neque de diabolo, sed de manu omnipotentis Dei suscipientes, eius amore, eius contemplatione id eligamus sustinere, & ab omni iurgio abstinere aut murmure. Tunc enim omnia vertentur nobis, vt potè Deum diligentes in bonum. Habemus autè in hoc Euangelio eruditionem, vt à Domino aliquid obtinere volentes non statim, nisi obtinuerimus, ab oratione deficiamus, sed perseuerandum in oratione. Desideria enim dilata crescunt: quæ in dilatione deficiunt, signum est, quod nunquam verè desideria fuerunt. Quapropter beatus Gregorius probè dicens: Nemo, inquit, quia tardius auditur, credat quod à superna cura negligatur. Sæpè enim nostra desideria, quia celeriter fiunt, non exaudiuntur, & quod impleri concite petimus, ea ipsa melius tarditate prosperatur. Nam & hic in hoc beneficio, quod mulier illa Chananæa postulauit, quam durum, quam alienum, quamq; immutum se foris exhibuit Dominus, tam clemens intus ad præstandum fuit. Nam non solum ea, quæ mulier petiuit, tandem præstitit, sed fidem & patientiam eius quoque laudauit. Sit igitur in nobis humilitas, sit deuotio, sit fides, sit denique longanimitas, vt piè perseueranterquè peramus, quia Deo nunquam deerit largiendi liberalissima pietas, si in nobis inuenta fuerit vera in supplicando humilitas. Quam nobis quoque concedat, qui in cælis gloria & maiestate plenus regnat, Amen.

DOMINICA III. QUADRAGESIMAE, EPISTOLA B. Pauli Apostoli, ad Ephesios V.

Restote imitatores Dei, sicut filij charissimi, & ambulatores in dilectione, sicut & Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis, oblationem & hostiam Deo in odorem suauitatis. Fornicatio autem & omnis immunditia, aut auaritia nec nominetur in vobis.

Sapient. 1.
Gene. 50.

Rom 8:
Perseuerandum vt sit in oratione.

Gregor.